

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. Кюстендил, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XI-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Боянка Д. Янкова
като разглежда докладваното от Елисавета Г. Деянчева Гражданско дело № 20211520102494 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Част Втора – Общ исков процес от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по искова молба, депозирана от ИВ. СТ. Б. против Прокуратура на Република България.

В исковата молба се твърди, че ищецът бил привлечен в качеството си на обвиняем за престъпление по чл. 144, ал.3, във вр. с ал. 1, пр. 1 от НК, за което законът предвиждал наказание „лишаване от свобода“ до шест години. Съгласно повдигнатото обвинение, на същия била извършена полицейска регистрация, което накърнило доброто му име и репутация пред обществото, колеги и приятели. Отделно, било му отнето и разрешителното за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. Така ищецът бил лишен от най-голямото си хоби и удоволствие – да ловува.

Твърди се, че бил внесен обвинителен акт в съда, по който било образувано НОХД № ***/2020 г. на КРС. Делото приключило с оправдателна присъда № 260016/05.11.2020 на КРСг.

По депозиран от прокуратурата протест срещу оправдателната присъда било образувано ВНОХД № ***/2021г. като с Решение № 260065/31.05.2021г. актът на първоинстанционния съд бил потвърден.

Предвид изложеното в продължение на месеци ответникът бил обвиняем, а в следствие – подсъдим, за умишлено престъпление. В резултат на това бил принуден да понася всички неудобства и ограничения, които това му процесуално качество налагали. Търпял подигравки от другарите си в ловната дружинка, на която е член, които му давали дървена пушка, поради невъзможността му да ловува с оглед отнетото му за това огнестрелно оръжие. Порождали се проблеми и в работата и дома на ищеца.

С воденото срещу Б. наказателно производство същият станал изключително раздразнителен, потиснат и затворен в себе си. Влошили се отношенията с най-близкия му човек – неговата дъщеря, която също тежко преживявала случващото се с баща ѝ.

Ищецът бил човек на изкуството, като заобикалялия го кръг виждал промяната в поведението и притесненията му. Същият дори влизал в разпри със своите колеги поради раздразнителността си и притеснението си относно несигурността за неговото бъдеще и страхът да бъде осъден за деяние, което не е извършил. Поради това често изпадал в депресии, намалил професионалните си ангажменти, което пък довело до влошаване и на финансовото му състояние. Нещо повече, замразил дълго подготвян свой професионален проект, който не бил в състояние да възобнови, а финансовите му загуби били несъизмерими. Допълнителен стрес му причинявал и предявения срещу него граждански иск.

Причинени били на ищеца значителни неимуществени вреди като резултат от незаконно повдигнатото му обвинение, които се изразявали в негативно засягане на достойнството му, създаване и поддържане на чувство на несигурност и страх от осъждане, преживени душевни и физически болки и страдания, стрес, депресия, засягане на психическото и физическото му здраве.

Отделно, Б. претърпял и имуществени вреди в размер на 150,00 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение по повод защитата му, както и 20,00 лв. за възобновяване разрешителното му за оръжие.

Всичко изложено породило у ищеца интерес от предявяване на настоящите осъдителни иски.

Ето защо се поддържа искане да бъде осъдена Прокуратурата на Република България, с адрес за призоваване: гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на ИВ. СТ. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. „Р.“ № *, ет.**, ап. ** сумата в размер на 8 000 (осем хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат на незаконното му обвинение и изразяващи се в негативно засягане на честта и достойнството му, създаване и поддържане на чувство на несигурност и страх от незаконно осъждане за нещо, което не е извършил, изживени стрес, депресия, засягане на психическото му и физическо здраве, както и 170,00 лв. (сто и седемдесет лева) – претърпени от същия имуществени вреди за заплатен адвокатски хонорар по повод защитата му, както и такса за възобновяване на разрешителното му за носене на оръжие, ведно със законната лихва върху сумите, считано 31.05.2021 г. (датата на влизане в сила на оправдателната присъда) до окончателното изплащане на същите.

Претендират се и сторените разноси в настоящото производство.

Обстоятелства, от които произтичат възраженията на ответника:

В срока по чл. 131 от ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор.

Сочи, че исковата молба е допустима, но неоснователна поради следните съображения:

Досежно претенцията си за заплащане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, същият не сочел доказателства за наличието на пряка причинно-следствена връзка между твърдените за настъпили вреди и поведението на Прокуратурата. Липсвали доказателства и за търпените от него имуществени такива,

като по отношение на твърдението за заплатен адвокатски хонорар не били представени доказателства за осъществено в тази връзка представителство, както и за размера на уговореното възнаграждение, а и че такова реално било заплатено.

Отделно, ответната страна не следвало да отговаря за вредите, които ищецът твърдял да е претърпял досежно полицейската му регистрация и отнемането на разрешителното за носене на огнестрелно оръжие, доколкото сочените действия били изцяло в прерогативите на МВР.

Не били представени каквито и да е доказателства, които да подкрепят твърденията на Б. за наличието на каквито и да е здравословни и емоционални проблеми. Не се установявало в тази връзка прокуратурата да е разгласявала публично повдигнатото обвинение, като същата не носела отговорност за поведението на трети лица в тази насока.

Твърдението на ищеца за намаляване на професионалните му ангажименти съвпадало с ограниченията по повод разразилата се в страната пандемия. Освен това, спрямо него не били вземани каквито и да е мерки за процесуална принуда, които да ограничават професионалната му дейност или да влияят на обема на работата му.

Алтернативно, ответната страна оспорва размера на претенцията за неимуществени вреди като прекомерно завишена. В ППВС № 4/1968 г. били посочени критериите, от които съдът следвало да изхожда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост по см. на чл. 52 от ЗЗД. В тази връзка Прокуратурата сочи, че досъдебното производство спрямо ищеца е протекло в рамките на два месеца и пет дни. Разумен бил и срокът на проведеното съдебно производство. Спрямо Б. не била взимана мярка за неотклонение, а и др. такава за процесуална принуда. Досъдебното производство не продължило дълъг период от време, а с оглед спецификата на казуса, протекло в разумни срокове. Обвинението не било публично разгласено от страна на прокуратурата.

Размерът на търсеното обезщетение не кореспондирал и на икономическата обстановка в страната, стандартът на живот и средностатистическите показатели в тази насока, като от друга страна търсеното обезщетение не следвало да се превръща в източник на обогатяване за пострадалия, в който смисъл била и практиката на върховната съдебна инстанция.

Неоснователна била и претенцията за заплащане на законна лихва, считано от влизане в сила на оправдателната присъда, доколкото не се сочели доказателства и в тази насока.

Поради изложеното се иска отхвърляне на исковата претенция като неоснователна, алтернативно – редуциране на размера ѝ като прекомерно завишен.

Недоказана и поради това – недължима, била и претенцията за заплащане на разноски в производството

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от ищеца, чрез процесуалния му представител, и оспорва от ответната страна, по посочените първоначално съображения.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По настоящото дело е приложено наказателно от общ характер дело № ***/2020 г. на КРС, въззивно наказателно от общ характер дело № ***/2021 г. на КОС, съдържащо материалите по досъдебно производство № **/2019 г. по описа на Окръжен следствен отдел към ОП – гр. Кюстендил, досъдебно производство № **/2019 г. по описа на Районна прокуратура - гр. Кюстендил, пр.вх.№ ***/2019 г. на Районна прокуратура - гр.Кюстендил. От последното се установява, че с Постановление от 25.02.2019 г. на прокурор Г. С. от КРП, срещу ищеца е образувано досъдебно производство, за престъпление по чл. 144, ал. 3, във връзка с ал.1 от НК, извършено на 04.02.2019 г. в гр. Кюстендил.

С постановление на Л. Л. – следовател при Окръжен следствен отдел при ОП – Кюстендил от 16.12.2019 г., ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 144, ал.3, във връзка с ал.1, предл.1 от НК, за това, че на 04.02.2019 г., в центъра на с. Г. Г. . общ. Кюстендил, пред магазин за хранителни стоки, се е закарал с убийство на друго лице – К. Д. К., ЕГН *****, от с. Г. Г., общ. Кюстендил, с престъпление против личността му – чрез словесни изрази „Аз тебе ще те ликвидирам, тебе ще те очистя, ти си мъртвец“ и това закарване би могло да възбуди у потърпевшия основателен страх за осъществяването му.

На 22.01.2020 г. досъдебно производство № ***/2019 г. е приключило със заключително мнение за прекратяване на досъдебното производство на основание чл.243, ал.1, т.1, във връзка с чл.24, ал.1, предл.2 от НПК.

На 21.02.2020 г. е изготвен обвинителен акт от прокурор при КРП, с който на основание чл.247 от НПК И.Б. е предаден на съд за престъплението, предмет на повдигнатото обвинение.

По така повдигнатото обвинение е образувано НОХД № ***/2020 г. на КРС, приключило на 05.11.2020 г. след провеждане по същото на пет открити съдебни заседания, с постановяването на оправдателна присъда № ***/05.11.2020 г., с която ищецът, в качеството му на подсъдим, е признат за невиновен в извършване на посоченото престъпление по чл.144, ал.3 от НК поради недоказаност на обвинението и е оправдан за същото.

Видно от материалите по приложено ВНОХД № ***/2021 г. по описа на Окръжен съд - Кюстендил, същото е образувано по внесен протест от прокурор Г. С. при КРП срещу оправдателната присъда, постановена по НОХД № 314/2020г. по описа на Кюстендилски районен съд. Окръжният съд е постановил съдебно Решение №260065/31.05.2021 г., с което е потвърдил атакуваната присъда на КРС.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите К. Д. А. и А.-М. Н. - познати на ищеца, които потвърждават изложените в исковата молба обстоятелства –притеснение на ищеца по време на образуване и водене на досъдебното и съдебното производство, страх, че може да бъде осъден за престъпление, което не е извършил, чувство на безпокойство, несигурност, довели до самоизолация, породена и от негативно отношение на хора от обкръжението му, с които осъществявали еднакво хоби, липса на желание за изпълнение на работата, която

извършвал.

Предвид така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Според наведените твърдения в исковата молба, претенцията на ищеца намира правното си основание в разпоредбата на чл. 2, ал.2 вр. с ал.1, т. 3 от ЗОДОВ.

По допустимостта:

Съгласно ТР № 3/22.04.2005г по гр.д. № 3/2004г на ОСГК на ВКС исовете за обезщетение по чл. 2 ЗОДОВ се предявят срещу Прокуратурата на Република България, която е единно и централизирано юридическо лице (чл. 7 ЗОДОВ). С оглед дадените разяснения, искът е предявен срещу надлежна страна и следователно допустим.

По основателността:

В нормата на чл. 2, ал.1, т. 3 от ЗОДОВ законодателят е предвидил, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано. Основанието за ангажиране на тази отговорност е обективният факт, че спрямо лицето е било образувано наказателно производство, то е било привлечено в качеството му на обвиняем, като му е повдигнато обвинение за извършване на престъпление по НК, предаден е на съд и в последствие е бил оправдан с влязла в законна сила присъда. Това обстоятелство е достатъчно основание, за да се квалифицира обвинението като незаконно, независимо дали отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на съответния правозащитен орган, доколкото законът разглежда незаконосъобразността на плоскостта на крайния резултат от наказателното производство, а отговорността на държавата следва да бъде ангажирана дори и когато формално са били налице предпоставки за образуване на наказателно производство – законен повод и достатъчно данни за престъпление.

В настоящия случай са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 2, т. 2 от ЗОДОВ, а отговорност конкретно носи Кюстендилската Районна Прокуратура, по чието разпореждане е образувано наказателното производство и която е упражнявала ръководство и надзор в хода на разследването, проучвала е и е проверявала всички материали по делото, давала е указания (чл. 196, ал. 1 от НПК), подготвила е и е внесла обвинителен акт срещу ищеца, обвинението е поддържано до приключване на съдебната фаза на процеса, а в последствие е внесла и въззивен протест срещу оправдателната присъда на първата инстанция.

Досежно претенцията за неимуществени вреди:

Доколкото неимуществените вреди представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, които нямат парична равностойност, не биха могли да бъдат възстановени, заради това и чл. 52 от ЗЗД предвижда, че обезщетението за тях следва да се определи по справедливост от съда и съгласно ППВС № 4/1968 г. Когато се касае за неимуществени вреди, причинени от незаконно обвинение, обстоятелствата, които съдът следва да вземе предвид при определяне размера на дължимото обезщетение, са свързани с продължителността на наказателното производство, тежестта на повдигнатото обвинение, приложените мерки на процесуална принуда,

характера и тежестта на причинените душевни страдания и неудобства. В този смисъл е ориентирана и съдебната практика на ВКС, обективизирана в Решение № 254 от 25.10.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1812/2016 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Ерик Василев; Решение № 236 от 19.10.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1543/2016 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Светла Бояджиева; Решение № 476 от 27.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 3281/2015 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Любка Андонова; Решение № 18 от 20.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2721/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Борислав Белазелков и др..

С оглед горното и събраните по делото доказателства може да се приеме, че ищецът безспорно е изживял негативни емоции, съставляващи комплекс от неимуществени вреди, които несъмнено са пряка и непосредствена последица от обвинението, които следва да бъдат компенсирани. Както се посочи и по-горе, той е претърпял комплекс от негативни емоции и то повече от две години, докато е текло наказателното преследване, сред които страх, чувство на безпокойство, несигурност, а всички те довели до самоизолация. В тази насока са и събраните гласни доказателствени средства, чрез разпита на двамата свидетели, които се явяват от близкия кръг хора в живота на ищеца, които въпреки очевидната им близост с него, са имали преки впечатления от преживяното, като доказателства в обратен смисъл не бяха ангажирани.

Действително още на първа инстанция той е бил признат за невиновен по повдигнатото му обвинение и оправдан. Но оправдателната присъда била проверявана и по пътя на инстанционния контрол. В същото време воденото срещу ищеца наказателно производство е продължило общо на досъдебна и съдебна фаза от момента на привличането му като обвиняем до влизане в сила на постановената оправдателна присъда в срок около 18 месеца, което е в рамките на разумния срок по чл.6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Обвинението е повдигнато на 07.01.2020 г. Това е моментът, в който ищецът е узнал, че срещу него има повдигнато обвинение. В тази насока ЕСПЧ приема, че именно това е моментът, в който лицето, спрямо което се извършват действия по привличането му в качеството на обвиняем, започва да живее със страха, притесненията и неудобството – така Решение от 27.06.1968 г. Neumeister, Publication de la Cour europeenne des droits des l'homme, Serie A 8, p. 41. Моментът, в който се поставя край на несигурността в правното положение на лицето, което е обвинено, а това е влизане в сила на съдебен акт или прекратяване на наказателното производство – спр. Решение от 23.04.1987 г., Poiss, Publication de la Cour europeenne des droits des l'homme, Serie A 117 - C, p. 103. Или за периода от 07.01.2020 г. до влизането в сила на решението на въззивната инстанция – 31.05.2021 г. ищецът е търпял страдания, които следва да бъдат репарирани по реда на ЗОДОВ. В т.см. съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване наличието на вреди в рамките на обичайното за подобни случаи - така Решение № 388/2013 г. по гр. д. № 1030/2012 г. на IV г. о. Гласни доказателства в тази насока са събрани и съдът ги цени с доверие, макар и да не дават представа за всички обстоятелства, посочени в исковата молба.

В този смисъл следва да бъде отчетена и тежестта на обвинението – тежко такова по см. на чл. 98 от НК.

Няма данни за наложени мерки за процесуална принуда, но повдигането на незаконно обвинение в извършване на престъпление винаги е съпроводено с изпитване

на притеснение и страх от несправедливо осъждане и е нормално да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето изпитва неудобство, чувства се унижено и несигурно, накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване (*в този смисъл Решение № 480 от 23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. на ВКС, Решение № 434 от 25.11.2015 г. по гр. д. № 2934/2015 г. на ВКС, Решение № 113 от 17.09.2018 г. по гр. д. № 1603/2017 г. на ВКС*).

Поради изложеното, следва да се приеме, че с оглед предназначението на обезщетението да възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице следва да бъде определено справедливо обезщетение в размер на 3000,00 лв., като доказателства за вреди извън обичайните не се ангажираха.

По претенцията за заплащане на претърпени имуществени вреди:

Ищецът претендира сумата в размер на 170,00 лв. – претърпени от същия имуществени вреди за заплатен адвокатски хонорар по повод защитата му в наказателното производство в размер на 150,00 лв., както и такса за възобновяване на разрешителното му за носене на оръжие в размер на 20,00 лв., ведно със законната лихва върху сумите, считано 31.05.2021 г. (датата на влизане в сила на оправдателната присъда) до окончателното изплащане на същите.

Според чл. 187, ал. 1 от НПК разноските по наказателното производство се посрещат от сумите, предвидени в бюджета на съответното учреждение, размерът им се определя от съда или органа на досъдебното производство – чл. 188 от НПК, съдът решава въпроса за разноските с присъдата или с определение – чл. 189, ал. 1 от НПК. Според чл. 190, ал. 1 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела от общ характер остават за сметка на държавата - т. е. за сметка на държавата остават извършените разноски от бюджета на съда или на съответния орган на досъдебното производство, като не е уреден въпросът за разноските, извършени от подсъдимия.

Липсата на процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в наказателния процес налага извод, че изразходваните средства в хода на наказателното преследване, приключило с оправдателна присъда в хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ представляват имуществени вреди за лицето, подложено на неоправдана наказателна репресия, за която държавата дължи обезщетение на основание чл. 4 от ЗОДОВ. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

По делото се установи от приложената преписка по наказателно от общ характер дело № ***/2020 г. на КРС, че между ищецът и адв. Д. е сключен договор за правна защита и съдействие № 1099 от 07.01.2020г. (наличен на л.6 по съдържашото се в материалите по досъдебно производство № **/2019 г. по описа на Окръжен следствен отдел към ОП – гр. Кюстендил), като при сключване на договора е заплатено адвокатско възнаграждение за защита в размер на 150,00 лева. Изплатената сума от ищеца в размер на 150,00 лв. за адвокатско възнаграждение за един адвокат по време на наказателното производство представлява претърпяна имуществена вреда, която е пряка и непосредствена последица от осъществяването спрямо него наказателно преследване. Претърпяната имуществена вреда подлежи на репарирание на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и претенцията за осъждане на ответника да заплати имуществените вреди, понесени от ищеца и изразяващи се в ангажиране на правна

помощ от адвокат, е основателна и следва да се уважи в пълен размер.

Относно заплащане на такса за възобновяване на разрешителното му за носене на оръжие в размер на 20,00 лв., настоящият състав намира следното:

По делото е представен препис от Решение №1910з-513 от 15.09.2020г. на Началника на РУ гр. Кюстендил, с което отнето издаденото от началника на РУ гр. Кюстендил разрешение на ИВ. СТ. Б. да съхранява, носи и употребява оръжие, като на основание чл.60, ал.1 от АПК е допуснато предварително изпълнение на посоченото решение. Не са налице данни то да е обжалвано. Разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) регламентира, че разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него е образувано наказателно производство за умишлено престъпление от общ характер. Съгласно чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ, при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - т. 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението. Законодателят е приел, че юридическият факт, при настъпването на който органът е длъжен да отнеме издаденото такова е наличието на образувано наказателно производство за умишлено престъпление от общ характер срещу лицето. Не е спорно, че такива обстоятелства са настъпили, поради което органът е действал законосъобразно, при обвързана компетентност и е бил длъжен в изпълнение на закона да постанови отнемане на издаденото разрешение. Целта на ЗОБВВПИ при отнемането на разрешения за съхранение и носене на оръжия е превантивна - да се даде защита на обществения интерес като се препятства всяка възможност за използване на оръжие от лице, което не отговаря на нормативно предвидените условия или те са отпаднали. Затова и при промяна на обстоятелствата, при отпадане на основанията по чл. 58, ал. 1, т. 2 ЗОБВВПИ, ищецът може отново да поиска пред компетентния орган връщане на отнетото разрешение. В този смисъл актът не засяга права в по-голяма степен от необходимото за реализиране на превантивната цел на закона. С оглед на това, настоящият състав счита, че след като обвинението спрямо ищеца е било неоснователно, с обратна сила е отпаднала и необходимостта от отнемане на разрешителното за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. Отнемането на разрешителното за носене на оръжие може да бъде оценено като пряка и непосредствена последица от наказателното производство, доколкото, макар и в компетентността на други органи (началника на РУ), тяхната самостоятелна преценка за прилагане на тези последици липсва и е обвързана от законовата регламентация и не дава каквато и да било възможност за оперативна самостоятелност.

За възстановяване на отнетото разрешение е заплатена такса в размер на 20,00 лева (видно от представената квитанция и фактура на л.4 и 5 по настоящото дело) от ищеца на 08.06.2021г., която представлява имуществена вреда, породена пряко от воденото неоснователно наказателно производство спрямо него, поради което и претенцията за обезщетяването ѝ в размер на 20,00 лева също се явява основателна.

Досежно претенцията за присъждане на законна лихва:

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК отговорността на държавата за вреди от действия на правозащитни органи възниква от момента, в който те се признават окончателно за незаконни. В конкретната хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ това е моментът на

оправдаването на ищеца – 31.05.2021 г. От тогава държавният орган е в забава и дължи лихва върху обезщетението, респ. така заявената претенция е основателна и дължимите главници ще бъдат присъдени ведно със законната лихва от тази дата.

По разностите и следващите се държавни такси:

С оглед изхода на спора и съобразно разпоредбите на чл. 9а и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в полза на ищеца следва да се присъди внесената от него държавната такса от 10.00 лв., както и сторените разноски.

Поискано е присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на ищеца. Видно от представен договор за правна защита и съдействие с № 52 от 22.02.2022г., намиращ се в кориците на настоящото дело и сключен между ИВ. СТ. Б. и адв. К. Д., ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 700,00 лева. По делото не е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, но с оглед размера на уважената част от исковата претенция, на ищецът следва да му се присъдят съдебни разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 262,50 лева.

Водим от гореизложеното и на осн. чл. 2, ал.2, предл.1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 45 от ЗЗД, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша“ №2, представлявана от Главен прокурор Иван Гешев, **ДА ЗАПЛАТИ** на ИВ. СТ. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. К., ул. „Р.“ № *, ет. **, ап. **, следните суми:

- сумата от **3000,00** лв. (три хиляди лева и нула стотинки), като обезщетение за претърпените неимуществени вреди, породени в резултат на обвинение, повдигнато в хода на досъдебно производство № **/2019 г. по описа на Окръжен следствен отдел към ОП – гр. Кюстендил, досъдебно производство № ***/2019 г. по описа на Районна прокуратура - гр. Кюстендил, пр.вх. № ***/2019 г. на Районна прокуратура - гр. Кюстендил, за извършено престъпление по чл. 144, ал. 3, във вр. с ал. 1 от НК, за което е оправдан с влязла в законна сила присъда по н.о.х.д № *** от описа на КРС за 2020 г., потвърдена с Решение на КОС по в.н.о.х.д. № ***/2021 г.,
- както и сумата от **170,00** лв. (сто и седемдесет лева и нула стотинки), представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, като последица от същото обвинение, (от които 150 лв. заплатен адвокатски хонорар в хода на досъдебното производство и 20 лв. платена такса за възобновяване на разрешително за носене на оръжие),
- ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 31.05.2021 г. (датата на влизане в сила на оправдателната присъда), до окончателното изплащане на сумата,

КАТО за разликата над 3000,00 лв. до пълния претендиран размер от 8000,00 лв. за претърпени неимуществени вреди, **ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ ИСКОВАТА ПРЕТЕНЦИЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА И НЕДОКАЗАНА.**

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша“ №2, представлявана от Главен прокурор Иван Гешев, **ДА ЗАПЛАТИ** на ИВ. СТ. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. К., ул. „Р.“ № *, ет. **, ап. **, сумата от **272,50** лв. (двеста седемдесет и два лева и петдесет стотинки), дължима на основание чл. 10, ал. 3

от ЗОДОВ за сторените деловодни разноси, в т.ч. 262,50 за заплатено адвокатско възнаграждение от ищеца в настоящото производство, както и 10 лв. заплатена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Кюстендил, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РЕШЕНИЕТО да се обяви в регистъра на съдебните решения по чл.235, ал.5 от ГПК, а ПРЕПИС от него да се връчи на страните, заедно със съобщението за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____